

prosinec 2021 - únor 2022 **Téma: Mít svůj sen**

Krásné a požehnané svátky
a klidný nový rok 2022
přeje

Ledax

JE DŮLEŽITÉ VĚDĚT, ŽE TO, CO DĚLÁTE, MÁ SMYSL

Říká v rozhovoru Jiří Horecký, který učil němčinu na základní škole a pak se vydal zdokonalit si angličtinu přímo do USA. Po návratu začal pracovat v sociálních službách, stal se ředitelem táborské Farní charity a v současné době je prezidentem Asociace poskytovatelů sociálních služeb. Teď mimo jiné pracuje na knize o tom, jak se připravit na stáří.

Vy jste chtěl být původně učitelem a z té cesty jste sešel, jak se to stalo?

Hodně jsem se věnoval studiu cizích jazyků – angličtině, němčině, nizozemštině, francouzštině. Dokonce jsem i krátkou dobu učil na základní škole německý jazyk. Studoval jsem pedagogickou fakultu a po prvním ročníku jsem zjistil, že mě tam naučí spoustu věcí, jen ne ten jazyk jako takový. Takže jsem po roce studium ukončil a odjeli jsme s manželkou do Spojených států. Po návratu jsem začal pracovat v sociálních službách jako ředitel Farní charity v Táboře. Veškeré vzdělání jsem si pak dodělal dálkově v rámci práce.

Inklineoval jste vždy k sociálním tématům?

Rozmýšlel jsem se, zda studovat humanitní vědy, nebo se spíš zaměřit na ekonomii. Vyšla z toho kombinace studia ekonomie a obchodního managementu a celý život

jsem pracoval v sociální oblasti. Myslím si, že to bylo ku prospěchu věci, protože je potřeba vidět za naší prací nějaká čísla, zdroje, manažerský přístup. Při práci v Asociaci se ukázalo, že je to potřeba.

Teď jste prezidentem Asociace poskytovatelů sociálních služeb, pracujete v ní 15 let.

Když jsem začal pracovat v Asociaci, měl jsem před sebou vlastně nepopsaný list. Asociace neměla žádné zaměstnance, zastupovala 311 členů, scházela se jednou do roka na valné hromadě. Věděl jsem, že můžu udělat cokoliv, co bude dávat smysl – a pokud si na to najdu zdroje. Byl tam

velký potenciál, který jsem začal naplňovat. A to je to, co je úžasné, to znamená, že jsme se stali za patnáct let největším profesní asociací v sociálních službách, ale i největším vzdělavatelem v České republice. Začali jsme vydávat časopis, který měl ohromný úspěch, rozšířili jsme se o další časopis, o jeden profesní svaz, o druhý, vytvořili jsme značku kvality, paliativní péči, zapojili jsme se do mnoha evropských projektů a získali jsme i v rámci Evropy poměrně silné postavení. Ptají se nás, jak to děláme. Možná i to byl důvod, že mě vyzvali v červenci na světovém kongresu, abychom prezentovali vzdělávání virtuální reality, kde jsme průkopníky v Evropě.

► (pokračování na straně 2)

V roce 1970 mi bylo šest let, jela jsem se svým tatínkem na výlet do pražské ZOO. Projížděli jsme Prahou, z okna autobusu jsem pozorovala lidi v ulicích a obdivovala krásné vysoké domy. „To je krásna, jednou tady budu bydlet.“

To jsou vzpomínky z jedné neděle, která velmi ovlivnila můj život. Ale to vím dnes, tenkrát jsem to ani zdaleka netušila. Ten den jsem začala snít svůj sen o životě ve velkém městě. Když jsem tehdy někomu řekla, že budu žít v Praze, tak se usmíval, pokyvoval hlavou a myslel si své. Svůj sen jsem si snila dál.

Slavili jsme mé patnácté narozeniny a zároveň přijetí na vysněnou školu, mezi pozvanými byl Milan. Vyprávěla jsem mu o svém snu a on přijel za pár dní, věnoval mi talíř s obrázkem Hradčan a řekl mi: „Jdi za svým snem, splníš si ho.“ Uběhlo pár let a já ten svůj sen uskutečnila. Snila jsem ale dál – o vzdálených zemích, studiu v zahraničí, zajímavé práci, setkáních se zajímavými lidmi...

Všechny sny jsem si splnila. A o čem sním dnes? Stále o vzdálených zemích, zajímavých setkáních. Je pro mě důležité, že své sny nejen sním, ale mohu je sdílet se svou rodinou a přáteli. Celý život mě mé sny motivují, dávají mi naději, že je svět lepší, než si někdy myslím. A v duchu doufám, že se mi splní i ten sen, kdy měním svět.

A nemyslím si své, když mi někdo hodně mladý vypráví o svých snech, touhách. Na základě své zkušenosti ho povzbuzuji a věřím, že si své sny dokáže splnit.

Advent a Vánoce jsou magické. Sněte své sny, splní se vám.

Pevné zdraví v roce 2022.

Jana Grillová

To Vás musí těšit.

Jsou to nové věci, o které mají lidi zájem, dávají smysl, zlepšuje a posouvá to nás i sociální služby dopředu. To mě nabíjí, vyplatí se přemýšlet o dalších nových věcech. Není to stereotypní práce.

Účastníte se mnoha jednání, máte hodně práce, dostanete se ještě do terénu?

S covidem to bylo složitější, ale předávám občas osobně certifikáty značky kvality, takže se do zařízení dostanu. A pak se do těch zařízení dostavím, když tam zpravidla probíhá setkání regionálních ředitelů. Já se snažím mezi členy Asociace chodit a získávat od nich zpětnou vazbu, to je jedna z největších priorit. Je důležité vědět, že to, co děláte, má smysl, získáte nějakou inspiraci a pak samozřejmě dostáváte nějaké pozitivní reakce, že to, co děláte, je perfektní, nebo naopak v čem se zlepšit.

Jste ještě mladý, ale přemýšlíte o svém stáří?

Přemýšlím, protože někde mezi čtyřicátým a padesátým nebo čtyřicátým pátým až padesátým rokem života začíná člověk zjišťovat, že některé věci už budou jenom párkrát. Ten čas našeho života je opravdu omezený a přemýšlím o tom natolik, že mám připravenou i strukturu knihy, kterou chci napsat. Kniha se jmenuje „Naplánuj si druhou polovinu svého života“ a už mám jednotlivé kapitoly i některé spolutory. Je určena lidem mezi čtyřicátým a šedesátým rokem. Je dobré si naplánuvat, co ještě chceme, jak dlouho chceme být ekonomicky aktivní, zda chceme ještě změnit svoji práci, mít odvalu třeba začít něco jiného. Je to i o dlouhověkosti, ale i o tom, že je možné významně snížit riziko Alzheimerovy choroby. V průběhu příštího roku bych chtěl dát vše dohromady.

Takže o svém stáří velmi přemýšlíte.

Uvědomil jsem si, že na každou činnost našeho života se připravujeme nějakou dobu – základní škola, střední škola, povolání, kvalifikace, requalifikace, ale na konec života nás nikdo nepřipraví. Řada lidí si myslí, že se jich to netýká a najednou zjistí, že je to tady. Mnozí lidé o tom nechtějí přemýšlet, nechtějí si to připouštět, protože ještě stále chodí do práce, jsou zdraví. A najednou je jim šedesát pět, sedmdesát let. Myslím si, že i na poslední fázi života je potřeba se připravit a naplánuvat si ji, stejně jako si plánujeme povolání, rodinu, stěhování, hypotéku, naši práci. Na stáří se ale připravuje málokdo.

Když se ohlédneme o rok nazpět, obstáli sociální služby?

V České republice jsme obstáli. V rámci subjektivního hodnocení by tam byly příběhy lidí, ředitelů, jednotlivých pracovníků, kteří chodili do práce, v první vlně se zavírali v karanténách v domovech. Lidé přicházeli, šli roušky, ta solidarita byla

úžasná a zpětná vazba a poděkování veřejnosti také. Zvýšila se atraktivita odvětví a řekněme prestiž této profese. A kdybych mluvil o objektivním hodnocení, tak ano, obstáli jsme velmi dobře.

My jsme na konferenci Sociální služby nejen v Evropě. Vždy odtud odjedu nabítá, plná nápadů, ale co znamená tahle konference pro Vás?

Mám velmi blízko k evropským projektům, příkladům z praxe, inovacím. Víím, kde se co děje, bylo mi líto nezprostředkovat tyto informace jednotlivým ředitelům. Chtěl jsem, aby tuto možnost měli i ostatní poskytovatelé a souvisí to i s konferencí, kterou původně organizoval Ledax, která byla zaměřena na kvalitu života a bydlení. Nám se z toho bydlení maličko vytrácí a v České republice to stále chybí. Chtěl jsem, abychom se soustředili na kvalitu, ale abychom se dívali za hranice ČR, ale když to půjde, tak i Evropy. Konference se jmenuje Sociální služby v Evropě a někdy tam máme „nejen v Evropě“, a to vždy, když jsme mimo ni, což je právě letos.

Kde bychom se měli inspirovat?

Pokud bychom se dívali na kvalitu a přístup, tak bychom se mohli inspirovat v Nizozemí nebo ve Finsku. Ale my bychom se měli inspirovat v něčem, co je nám blízké, ať už z pohledu sociální politiky, rozložení péče, rodina – neformální pečující, stát, a pak bych řekl, koukněme se na německy mluvící země, ať už je to Německo, Rakousko, Švýcarsko, protože tam je jejich sociální politika podobná. Ne všechno, co funguje v Nizozemí nebo ve skandinávských zemích, bude fungovat i u nás. Je to potřeba zasadit do kontextu všech realit, a proto říkám, jestli bychom se měli někomu přiblížovat, jsou to spíše ty německy mluvící země. Myslím, že už předbíháme i země jako je Belgie, Španělsko, Portugalsko nebo Francie.

V jednom z rozhovorů jste zmiňoval, že nejdražší je, když dcera zůstane se stárnoucí matkou/otcem doma, začne o ní/ně pečovat a odejde z práce. Proč tomu tak je?

Je to nejdražší varianta pro stát. Má to nejen vliv na budoucí výši důchodu pe-

čujícího rodinného příslušníka, který se tím vlastně snižuje, ale také se pak tato věková kategorie nad 55 let těžko vrací do práce. Běžně se stává, že pečující v tomto věku už většinou žádnou práci nesežene. Vezměme v potaz kvalitu života, ohrožení psychického a fyzického zdraví atd. Spočítáme-li to, tak nejlepší varianta je do určité míry sdílená péče, to znamená, aby se

starala rodina, ale s podporou sociálních služeb – pečovatelské služby, denního stacionáře, respitních služeb, dobrovolníků nebo někoho, koho zaplatí, zkrátka aby ten člověk neodcházel z trhu práce, nebyl na vše sám a nesnižovala se i kvalita jeho života.

Budeme-li se bavit třeba o demenci...

U demence v nějakém stadiu už to často nedává smysl ani finančně, ani z hlediska lidských zdrojů a kvality života. Domovy se zvláštním režimem jsou uzpůsobeny

nejen ošetrovatelskými koncepty, komunikací, ale i prostředím. Člověk, který je v pokročilém stadiu demence, potřebuje nějaký režim, pravidelnou stravu, někoho, kdo rozumí tomu, co prožívá. V DZR mají smyslové zahrady, nekonečné cesty, vědí, jak má vypadat barva podlahy, aby nemocný neměl pocit, že někde spadne. Z pohledu kvality života je často optimálnější varianta kvalitního zařízení sociálních služeb.

Vy toho zvládáte opravdu hodně, jak relaxujete?

Pracuji prakticky stále. Snažím se ale vyhradit si čas na to být s rodinou, jezdit společně na kratší dovolené třikrát, čtyřikrát za rok. Když mám ještě trochu času, tak hraju na hudební nástroje, ať už je to kytara nebo klavír.

Půjdou Vaše děti ve Vašich stopách?

U našeho syna, který je starší, to tak nyní je, vnímám, že jde prakticky stejnou cestou, jakou jsem šel já, je disciplinovaný a svědomitý. Dcera je talentovaná hudebně, je ještě ve věku, kdy teprve hledá svoji životní cestu. Ale obě naše děti jsou pracovitě, možná i proto, že to vidí i u nás s manželkou, je to přirozené.

Vaše paní pracuje také v sociálních službách?

Ted' ano. Dlouhou dobu pracovala v organizaci, kterou založila a která se věnovala

Tajenkou křížovky z 49. čísla Ledax NOVIN byl citát Karolíny Světlé: „Chceš-li pocítit, co to je radost, jiným radost připravuj.“

Výherkyní se stala paní **Zdena Kostečková z Českých Budějovic.**

Za Ledax gratulujeme.

	6		3			4		5
						7	2	
		2	5	1			6	
3	1	6						2
			8		3			
9						6	3	4
	4			5	6	1		
	9	1						
6		3			2		5	

JE DŮLEŽITÉ VĚDĚT, ŽE TO, CO DĚLÁTE, MÁ SMYSL

rodinám v režimu SPOD (sociálně-právní ochrany dětí), zejména šlo o doprovázení pěstounských rodin a služby pro ně. Manželka pak v rámci této organizace poskytovala rodinné poradenství a mediaci. Od konce loňského roku tuto činnost vykonává v režimu registrované sociální služby. Manželská a rodinná poradna, kterou založila a vede, je v našem regionu jediná a velmi potřebná.

Na co se těšíte?

Samozřejmě na vánoční čas s rodinou, setkání se zaměstnanci všech organizací, které máme. V příštím roce připravujeme sociální televizi, kterou bychom chtěli spustit v březnu, v dubnu. Jedná se o úplně nový projekt, který má velký potenciál a na to se těším.

Co konkrétně si pod tím máme představit?

Již částečně něco podobného funguje ve zdravotnictví. Mělo by to fungovat na aplikaci i na webu. Na aplikaci budou krátká dvou až třímínutová videa, protože většinou chcete informace rychle. Každý si tam zvolí, jaké televizní zprávy chce odebírat, například tam poběží informace z MPSV, managementu, sociálních prací, ošetrovatelské péče. Bude to profesionální zpravodajství ve třech minutách o tom, co se stalo každý týden, co se kde děje. Zajímavé rozhovory s lidmi, kteří pracují na ministerstvu nebo právě rozhovory s přednášejícími. Chtěl bych, aby to bylo v sociálních službách víc profesionální, aby to nebylo monotónní, tedy včetně moderátorky nebo moderátora, kteří předávají slovo, dynamické, otázka a krátká odpověď.

Děkuji za rozhovor.

Mirka Nezvalová

(pokračování ze strany 2)

Asociace poskytovatelů sociálních služeb České republiky primárně hájí zájmy poskytovatelů sociálních služeb v oblasti financování. Poskytuje celou řadu dalších služeb, protože jejím posláním je zvyšování kvality. Cesta k tomu vede přes vzdělávání, audity kvality, vydávání publikací, časopisů. Jde i o inovace a různé služby, aby poskytovatelé sociálních služeb zvyšovali kvalitu a měli to jednodušší ve své každodenní práci.

Sdružuje 1 950 členů, z toho 1 250 právnických osob. Zastupuje dva profesní svazy – pracovníků v sociálních službách a zdravotnických pracovníků v sociálních službách. Čítá celkem 1 250 organizací a přes 2 500 registrovaných sociálních služeb.

DOBRO-DRUZI Z GYMNÁZIA V TÝNĚ NAD VLTAVOU OBDAROVALI SENIORY

Na konci školního roku 2020/21 jsme obdrželi od studentů Dobro-druhů finanční dar pro seniory v Domě s pečovatelskou službou Zámecké nádvoří v Týně n/ Vlt. Dar byl určen na zkvalitnění života v pečovatelském domě a k aktivizaci seniorů. Naši hodně aktivní senioři se rozhodli pořídit na zahradu nové posezení a nový kvalitní gril. V sobotu 2. října 2021 proběhlo první grilování. Dar osobně předal ředitel Gymnázia Mgr. Milan Šnorek a paní Martina Furková, která byla iniciátorkou celého projektu.

Bc. Naděžda Podhorcová, vedoucí střediska Ledax Týn nad Vltavou

